

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 25.9.2008
KOM(2008) 572 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**om anden periodiske nyvurdering af forsyningspligtens omfang i forbindelse med
elektroniske kommunikationsnet og -tjenester i medfør af artikel 15 i direktiv
2002/22/EF**

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET,
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG
REGIONSUDVALGET**

**om anden periodiske nyvurdering af forsyningspligtens omfang i forbindelse med
elektroniske kommunikationsnet og -tjenester i medfør af artikel 15 i direktiv
2002/22/EF**

1. MEDDELELSENS FORMÅL

Denne meddelelse vedrører anden periodiske nyvurdering af forsyningspligtens omfang i medfør af artikel 15 i forsyningspligtdirektivet¹ (direktivet). Den indeholder desuden en række generelle overvejelser om forsyningspligtens rolle i forbindelse med brede udfordringer på europæisk plan – især sikring af adgangen til bredbånd – og den skal anspore til debat om den fremtidige politik.

2. NYVURDERING AF FORSYNINGSPLIGTENS OMFANG

2.1. Indledning

I EU betyder forsyningspligten inden for elektronisk kommunikation, som denne i øjeblikket er defineret, at alle, som anmoder herom, sikres adgang til de tjenester, der er nødvendige for at kunne deltage i samfundslivet, og som allerede er tilgængelige for størstedelen af borgerne, enten via markedet eller, hvis dette ikke er muligt, gennem offentlig indgriben.

I direktivet defineres forsyningspligt som et minimum af elektroniske tjenester, der er tilgængelige for alle slutbrugere efter rimelig anmodning herom til rimelige priser og til en bestemt kvalitet, uafhængig af den geografiske beliggenhed i en medlemsstat.

Ifølge direktivet indgår fire specifikke elementer i forsyningspligten²:

- adgang fra et fast sted til at foretage og modtage lokale, nationale og internationale telefonopkald, telefaxopkald og dataoverførsler med transmissionshastigheder, som er tilstrækkelige til at sikre funktionel adgang til internettet
- adgang til mindst én samlet abonnentfortegnelse og nummeroplysningstjeneste, der omfatter alle fastnet- og mobilabonnenter, som ønsker at være optaget heri
- adgang til offentlige betalingstelefoner
- særlige foranstaltninger, der sikrer handicappede brugere og brugere med særlige behov samt brugere med lave indkomster adgang til offentligt tilgængelige telefontjenester til overkommelige priser.

---

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

² Kapitel II.

Udtrykket "adgang fra fast sted" refererer til slutbrugerens hovedbopæl³ (hvor flere medlemmer af husstanden kan dele forbindelsen) og ikke til et krav om, at udbyderne skal lægge sig fast på en bestemt teknologi; dvs. at der ikke bør være begrænsninger med hensyn til den teknik – trådbaseret eller trådløs – hvormed forbindelsen etableres. På den anden side omfatter forsyningspligten ikke personlig mobilitet (adgang fra et hvilket som helst sted).

Henvisningen til datakommunikation med transmissionshastigheder, som er tilstrækkelige til at tillade funktionel internetadgang³, betyder, at mindstekravet er en enkelt smalbåndsforbindelse⁴, som kan levere datakommunikation med en hastighed⁵, der er tilstrækkelig til at sikre adgang til de onlinetjenester, som er tilgængelige via det offentlige internet. Dette skal muliggøre tilfredsstillende internetadgang og give medlemsstaterne mulighed for at kræve, at forbindelsen bringes op på samme niveau, som leveres til størsteparten af abonnenterne.

Medlemsstaterne er forpligtet til at garantere forsyningspligten med de mest effektive midler og give alle virksomheder mulighed for at opfylde denne forpligtelse. Hvis tjenesterne ikke udbydes på markedet, kan virksomhederne forpligtes til at levere dem på nærmere fastsatte vilkår. Indtil nu har 16 medlemsstater udpeget forsyningspligtudbydere på grundlag af direktivet, idet Tyskland og Luxembourg dog har undladt dette, da forsyningspligten allerede er sikret af markedet⁶. De resterende 9 lande vil sikre opfyldelse af forsyningspligten på grundlag af overgangsordninger.

Der kan etableres en forsyningspligtsfond, hvis den nationale tilsynsmyndighed finder, at der påhviler en udpeget forsyningspligtudbyder en urimelig byrde. Nettoomkostningerne i forbindelse hermed kan finansieres enten med offentlige midler på transparente vilkår eller gennem en sektorspecifik fond, som alle virksomheder, der er aktive på markedet, i princippet skal yde bidrag til. I øjeblikket er der blevet etableret forsyningspligtsfonde i fem medlemsstater, men der udbetales kun kompensation i Frankrig, Italien og Rumænien.

Medlemsstaterne kan kræve, at der udbydes yderligere tjenester ud over det minimum, som er fastsat i direktivet, men yderligere finansiering i forbindelse hermed skal afholdes af medlemsstaterne selv (f.eks. gennem den generelle beskatning) og ikke af specifikke markedsdeltagere.

Kommissionen er forpligtet til at nyvurdere forsyningspligtens omfang hvert tredje år på grundlag af den teknologiske, samfundsmæssige og økonomiske udvikling, idet der bl.a. tages særlig hensyn til mobilitet og transmissionshastighed under hensyn til den teknologi, som anvendes af flertallet af abonnenter. Direktivet⁷ fastlægger en række elementer, som skal indgå i Kommissionens overvejelser om, hvorvidt en tjeneste skal indgå i forsyningspligten:

---

³ Betragtning 8.

⁴ Der er således ikke tale om anvendelse af ISDN-teknologi, som giver mulighed for at anvende to eller flere forbindelser samtidig.

⁵ I betragtning 8 er det endvidere forklaret, at da transmissionshastigheden også afhænger af abonnentens terminaludstyrs formåen, er det ikke hensigtsmæssigt at påbyde en specifik datahastighed på fællesskabsniveau, men en "øvre grænse" på 56 kbps er alligevel nævnt.

⁶ Se yderligere om direktivets gennemførelse i den 13. gennemførelsesrapport KOM(2008) 153.

⁷ Artikel 15 og bilag V.

- vil et mindretal af forbrugere blive udelukket fra samfundslivet, fordi bestemte tjenester, der er til rådighed for og også benyttes af størsteparten af befolkningen, ikke er tilgængelige eller ikke anvendes?
- vil en udvidelse af forsyningspligten til at omfatte disse tjenester være en generel nettogevinst for samtlige forbrugere i de tilfælde, hvor de ikke udbydes til offentligheden på normale forretningsmæssige betingelser?

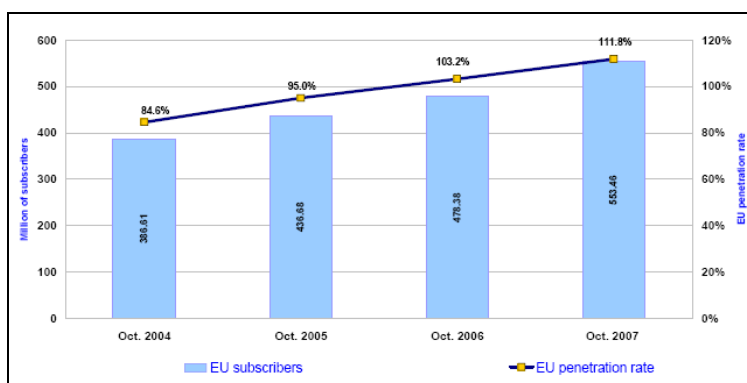
Under den første nyvurdering af forsyningspligtens omfang i 2005-2006 blev det konkluderet, at der ikke var behov for at ændre forsyningspligtens omfang, især med hensyn til bredbånd- og mobiltjenester. Navnlig med hensyn til sidstnævnte var vurderingen, at konkurrencedygtige og åbne markeder havde givet forbrugerne bred adgang til rimelige priser. Med hensyn til bredbånd udgjorde den samlede andel af EU's befolkning, som anvendte bredbånd, ikke et flertal af forbrugere, og bredbånd var således endnu ikke blevet nødvendigt for normal deltagelse i samfundet i en grad, så manglende adgang ville indebære social udstødelse⁸.

2.2. Mobilkommunikation

Under den første nyvurdering blev det på baggrund af medlemsstaternes udstedelse af mobillicenser konstateret, at 2G-mobilnettene i EU-25 dækkede mindst 95 % af befolkningerne. Dette gælder også i dag for EU-27.

Anvendelsen af mobiltjenester er øget kraftigt i de seneste par år: medens gennemsnitlig 81 % af befolkningen i EU-25 anvendte mobile tjenester i begyndelsen af 2004, nåede udbredelsen op på 112 % af befolkningen i EU-27 i oktober 2007. Diagrammet nedenfor viser, at over treårsperioden fra oktober 2004 til oktober 2007 steg antallet af mobilbrugere pr. 100 indbyggere med 27 procentpoints.

Figur 1. Udbredelsen af mobilbrugere i EU

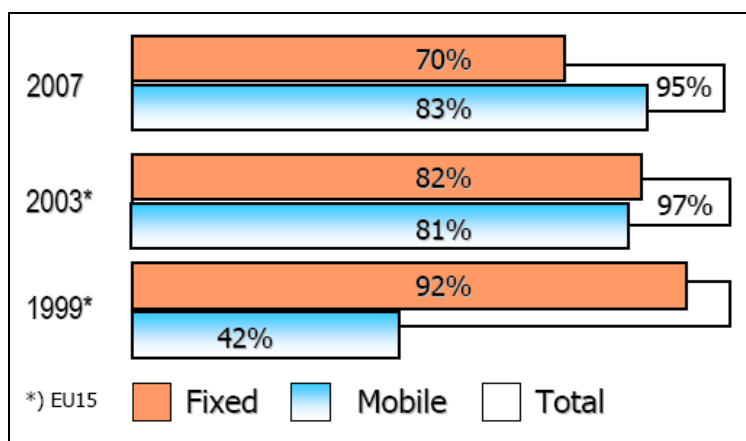

Kilde: Kommissionens tjenestegrene

Den samlede anvendelse af mobile tjenester (pr. 100 indbyggere) svarer til et gennemsnit af husholdningerne på 83 % ved udgangen af 2007 som vist i figur 2. I EU-15 har 83 % af husholdningerne en mobiltelefon, medens tallet er 82 % for EU-10 (inklusive Bulgarien og Rumænien).

⁸ KOM(2005) 203 og KOM(2006) 163.

Figur 1. Adgang til telefoni fra hjemmet, i % af EU-husholdningerne

Kilde: undersøgelser af husholdningernes anvendelse af elektronisk kommunikation⁹

Diagrammet viser også, at som følge af den ringere udviklede fastnetinfrastruktur i flere nye medlemsstater havde i alt 95 % af husholdningerne adgang til telefoni¹⁰ ved udgangen af 2007, hvilket er 2 procentpoint lavere end efter udvidelsen i 2004. I EU-15 lå den samlede adgang til telefoni på 97 % ved udgangen af 2007, medens tallet var 91 % i EU-10.

Brugerne opgiver i stigende grad fastnettelefoni til fordel for mobiltelefoni, og ca. 24 % af husholdningerne i EU-27 bruger kun mobiltelefoner. Denne andel er betydeligt højere i de nye medlemsstater (39 %) end i EU-15 (20 %) med undtagelse af Finland (61 %) og Portugal (48 %).

Som drøftet i meddelelsen vedrørende den første nyvurdering gør mobilteknologien det muligt at tilføje nye abonnenter til mobilnetværket til en forholdsvis lav omkostning. Endvidere gør forudbetalte taletidspakker det muligt for forbrugere med ringe indkomst at få en basistilslutning til netværket til lave startpriser og med større mulighed for at styre udgifterne end ved abonnementer med efterfølgende afregning. I gennemsnit anvendte knap 60 % af mobilbrugerne forudbetalte taletidspakker i 2007 og 40 % abonnementer med efterfølgende afregning. Selv om priserne også skal vurderes i lyset af specifikke nationale forhold¹¹, må det konstateres, at en forbruger i EU i dag i gennemsnit kan få en basispakke af mobile tjenester billigere (13,69 EUR om måneden) end et månedligt fastnetabonnement (14,90 EUR)¹².

Konklusion: Den seneste analyse bekræfter konklusionen i den første nyvurdering, nemlig at det konkurrencedygtige udbud af mobilkommunikation i EU har betydet, at forbrugerne allerede i vid udstrækning har adgang til mobilkommunikation til rimelige priser. Betingelserne for, at mobilkommunikation kan blive omfattet af forsyningspligten (som defineret i direktivets bilag V), er således ikke til stede.

⁹ Se den seneste særlige Eurobarometer-undersøgelse nr. 274, som blev gennemført ved udgangen af 2007 på http://ec.europa.eu/information_society/policy/ecomms/library/ext_studies/index_en.htm.

¹⁰ Husholdninger med mindst én adgang til telefon, enten fastnet eller mobil eller begge dele.

¹¹ Direktivets artikel 3, stk. 1. Priserne er belyst yderligere i meddelelserne fra 2005 og 2006 og i ledesagedokumenterne SEK(2005) 660 og SEK(2006) 445.

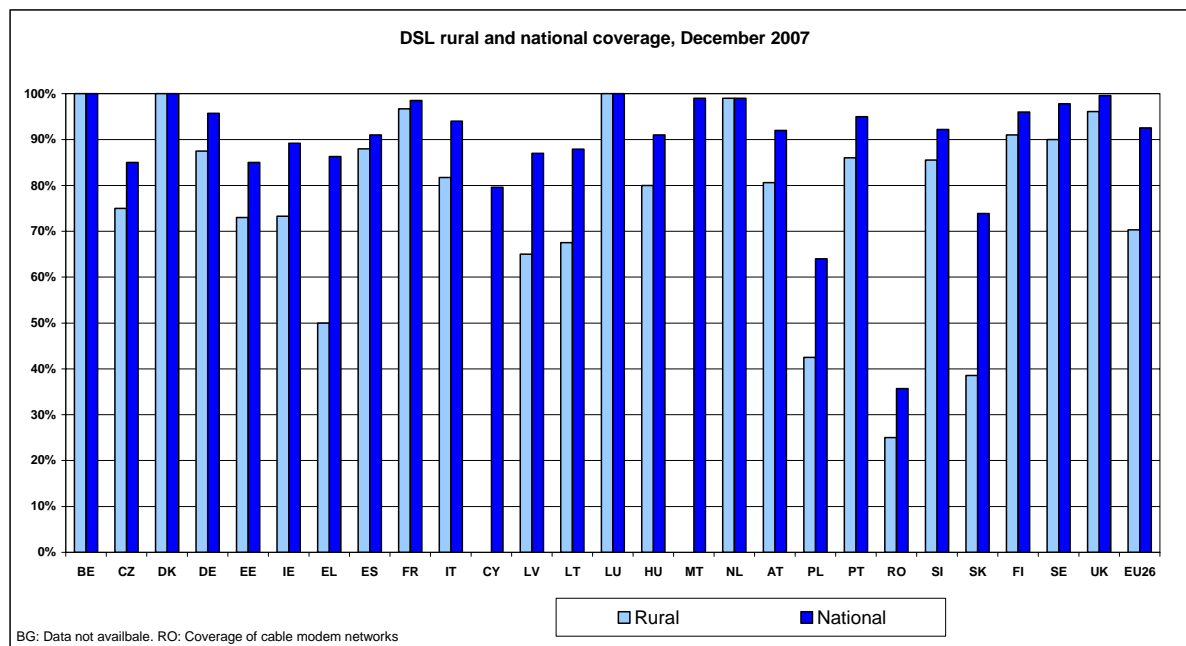
¹² En basispakke omfatter typisk lavt forbrugsmønster af nationale mobiltjenester, som omfatter samtaler og SMS-beskeder. Se KOM(2008) 153.

2.3 Bredbånd

Ifølge den første nyvurdering havde omkring 85 % af befolkningen i EU-15 adgang til faste bredbåndsnet medio 2004, medens den ringere udbredelse af fastnet i de nye medlemsstater peger på, at bredbånd var tilgængeligt for en væsentlig mindre andel af befolkningen i disse lande. I oktober 2005 havde 11,5 % af EU's befolkning adgang til bredbånd.

I slutningen af 2007 havde i gennemsnit 93 % af befolkningen i EU-26 adgang til faste digitale bredbåndsnet, idet et par lande dog haltede bagefter (figur 3).

Figur 1. Udbredelsen af faste bredbåndsnet i EU i % af befolkningen

Kilde: IDATE, december 2007

Et kraftigt incitament til at udvikle bredbånd er konkurrencen mellem parallelle infrastrukturer (telefonselskaber og kabelnetværk) kombineret med effektiv *forudgående* regulering. Dette er afspejlet i tallene for udbredelsen af bredbånd, som viser en gennemsnitlig udbredelse af fast bredbånd pr. 100 indbyggere i EU på 20 % i januar 2008, idet procentsatsen dog svinger betydeligt mellem medlemsstaterne, fra 7,6 % i Bulgarien til 35,6 % i Danmark.

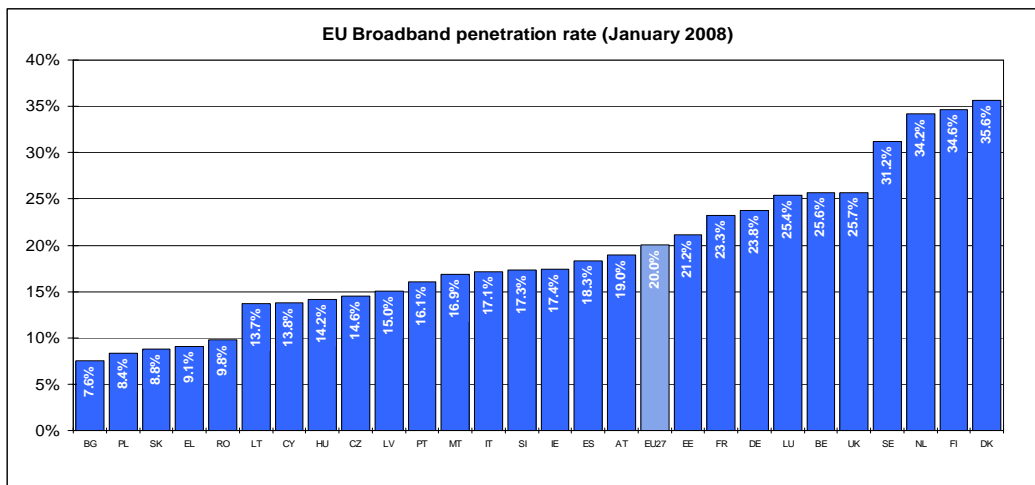
Andre faktorer som f.eks. adgangen til computere samt kulturelle og sproglige forhold spiller også en væsentlig rolle for disse tjenesters udbredelse. Med hensyn til personlige computere, som er den mest anvendte brugerterminal ved opkobling til internettet og bredbåndstjenester, har kun 57 % af husholdningerne i EU-27 en computer (tallet var 53 % i 2003 og 33 % i 1999).

Mobilt bredbånd kan bidrage positivt til at øge udbredelsen af bredbånd, da denne bredbåndstype er blevet udviklet betydeligt i en række medlemsstater, og de trådløse netværksteknologier begynder at spille en betydelig rolle ved internetadgang¹³. Det betydelige

¹³ Samlet ligger udbredelsen af mobilt bredbånd til private på 15,5 % i Slovakiet, 15 % i Irland og 8,4 % i Litauen.

fald i opkøbspriserne for såvel mobile som flytbare trådløse teknologier og den højere ydeevne og transmissionshastighed tyder på, at anvendelsen af mobilt bredbånd vil stige hurtigere end tallene for fast bredbåndsadgang antyder.

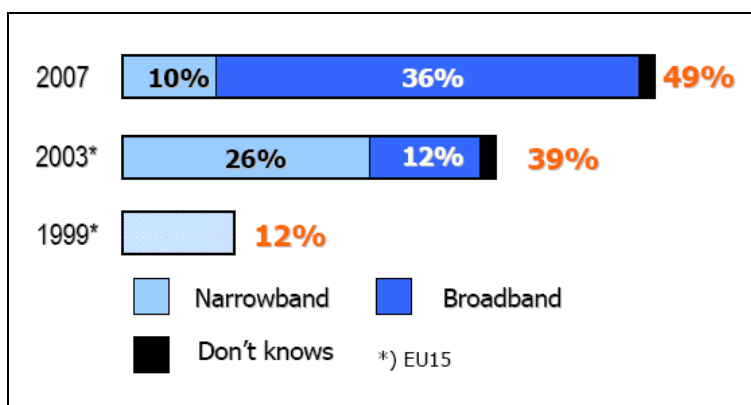
Figur 4. Udbredelsen af bredbånd pr. 100 indbyggere i EU

Kilde: 13. gennemførelsesrapport

I perioden fra 2003 til 2007 skete der en tredobling af EU-husholdningernes adgang til bredbånd. Ifølge den seneste undersøgelse af husholdningernes anvendelse af elektronisk kommunikation har 36 % af EU-husholdningerne i gennemsnit fast bredbåndsadgang¹⁴, og i alt 49 % af husholdningerne anvender internettet, enten med smalbånds- eller bredbåndshastigheder, som vist i diagrammet nedenfor. Det viser, at selv om bredbåndsanvendelsen endnu ikke har nået en dækning og udbredelse, der bringer overvejelser om forsyningspligt ind i billedet, går udviklingen hurtigt i denne retning, samtidig med at antallet af smalbåndsforbindelser gradvis falder.

Figur 5. Udbredelsen af internet og bredbånd fra hjemmet, i % af EU-husholdninger

Kilde: undersøgelser af husholdningernes anvendelse af elektronisk kommunikation

¹⁴ Se fodnote 9. Ifølge tal fra Eurostat har 42 % af husholdningerne i EU nu adgang til bredbånd (se <http://epp.eurostat.ec.europa.eu>). Årsagen til forskellen mellem Eurostats tal og tallene fra undersøgelsen af husholdningernes anvendelse af elektronisk kommunikation skyldes, at førstnævnte ikke måler anvendelsen af internet blandt brugere, som er over 75, hvilket svarer til 12 % af befolkningen.

Konklusion: Bredbåndsdækningen er i dag meget høj i de fleste medlemsstater og når i gennemsnit ud til 90 % af EU's befolkning. Anvendelsen af internettet nærmer sig nu et niveau, hvor det anvendes af flertallet, idet 49 % af husholdningerne i EU anvender internettet, hvoraf 36 % har bredbånd. Selv om bredbånd endnu ikke anvendes af flertallet af forbrugere (de første to aspekter, som er angivet i direktivets bilag V¹⁵) og derfor ikke er omfattet af forsyningspligten som fastlagt og beskrevet her, nærmer udbredelsen sig en tærskel, hvor bredbånd anvendes af et flertal af forbrugere. Desuden er det rimeligt at forvente, at smalbånd inden for relativ kort tid ikke længere vil kunne opfylde kravet om at være "tilstrækkeligt til at tillade funktionel internetadgang" (som fastlagt i direktivets artikel 4, stk. 2). Det er derfor nødvendigt at følge situationen.

3. FORSYNINGSPLIGTEN I ET FORANDERLIGT MILJØ

Selv om hverken mobile tjenester eller bredbånd ud fra den nuværende fortolkning af direktivet er omfattet af forsyningspligt, synes det klart, at overgangen fra fastnet- til mobiltelefoni samt den øgede udbredelse og betydning af bredbånd i hverdagen rejser spørgsmål om forsyningspligten for elektronisk kommunikation i fremtiden. Det er derfor passende at begynde at overveje, om forsyningspligten skal være en del af en samlet tilgang til højhastighedsinternet for alle, hvilket også vil kunne indebære støtte fra Fællesskabet, medlemsstaterne og regionale/kommunale myndigheder, partnerskaber mellem den offentlige og private sektor og andre mekanismer.

3.1. Forsyningspligten og dens rolle i elektronisk kommunikation

Inden liberaliseringen af telekommunikationssektoren lå tjenesterne i statsligt regi, hvor virksomheder med monopolstatus gennem krydssubsidier sikrede basistjenester, herunder især tilslutningen til faste netværk og opkald. Udbredelsen af fastnettelefoni var næsten universel og var med til at skabe social samhørighed på samme måde som lokale postkontorer og offentlige biblioteker.

Efter liberaliseringen blev der indført regler om forsyningspligt for at sikre rimelig adgang til rimelige priser – afhængig af nationale forhold – uanset brugernes indkomstniveau og geografiske placering.

Som klart påvist i en række meddelelser¹⁶ om gennemførelsen af regelværket for elektronisk kommunikation har forbrugerne siden liberaliseringen og indførelsen af konkurrence nydt godt af lavere priser og et bredere udvalg af tjenester, og det har i relativt få tilfælde været nødvendigt at anvende finansielle midler for at sikre forsyningspligten. Forsyningspligten har fungeret som et sidste sikkerhedsnet for at give et mindretal af forbrugerne mulighed for at komme op på samme niveau som flertallet, der allerede har adgang til de grundlæggende tjenester.

---

¹⁵ Det andet aspekt, som er anført i bilag V, vedrører en situation, hvor tjenesterne ikke udbydes, hvilket vil berettige offentlig indgriben, dvs. hvor "adgangen til og brugen af specifikke tjenester som helhed medfører en nettofordel for samtlige forbrugere, sådan at myndighederne bør gribe ind, hvis disse tjenester ikke udbydes til offentligheden på normale forretningsmæssige betingelser".

¹⁶ Se f.eks. den 13. gennemførelsesrapport, KOM(2008) 153.

Konkurrencen har også i stigende grad fremmet billig adgang til alle former for innovative tjenester i forbindelse med mobiltelefoni og bredbånd. Eksempelvis er markedet for fast bredbånd præget af skærpet konkurrence og fortsatte investeringer, som fører til en hurtig udbredelse (i 2007 blev der i gennemsnit oprettet 52 000 nye forbindelser pr. dag, svarende til en vækstrate på 20 %, således at der pr. 1. januar 2008 var knap 100 mio. faste bredbåndstilslutninger i EU).

Selv med så høje vækstrater må det erkendes, at der vil være geografiske områder, hvor markedet formentlig ikke vil gøre bredbånd tilgængeligt inden for en rimelig tidsfrist. Efterhånden som adgangen til bredbånd bliver mere og mere udbredt, og socialt samkvem og økonomiske transaktioner i stigende grad foregår online, vil der på et tidspunkt opstå et alvorligt problem, hvor personer udelukkes fra informationer.

Det er i erkendelse af dette problem, at i2010-initiativet¹⁷ har som politisk mål at slå bro over den digitale kløft. Adgangen til bredbåndskommunikation er ikke blot nødvendig af hensyn til konkurrenceevnen og den økonomiske vækst, men er ved at blive et hovedmål for forbrugervelfærden og for integrationen i informationssamfundet.

Desuden blev der i Kommissionens meddelelse fra 2006 om "*Bredbånd til hele EU*"¹⁸ slået kraftigt til lyd for at mobilisere EU-initiativer som f.eks. en spektrumpolitik, samhørighedsfondene, statsstøttere reglerne samt regionale og lokale initiativer baseret på partnerskaber mellem den offentlige og privat sektor.

I forbindelse med rapporten om den genoplivede Lissabonstrategi opfordrede Kommissionen medlemsstaterne til at udarbejde nationale strategier for bredbånd og fastlægge nationale målsætninger for højhastighedsinternettet¹⁹. Disse nationale bredbåndstrategier og i2010-initiativet har indtil nu dannet en samlet ramme for medlemsstaternes videre bestræbelser på at få informationssamfundet ud til så brede befolkningsgrupper som muligt. Efterhånden som bredbånd bliver et nødvendigt værktøj i hverdagen, vil vi stå over for spørgsmålet om, hvorledes vi kan gennemføre en politik, der reelt sikrer "bredbånd for alle", og om hvorledes forsyningspligten kan medvirke til at løfte denne udfordring.

3.2. Overvejelser om den fremtidige udvikling

I debatten om, hvilke basistjenester der på sigt skal være tilgængelige, for at borgerne kan deltage i samfundet, fokuseres der stadig oftere på spørgsmålet om, hvorvidt og hvorledes forsyningspligten vil kunne spille en rolle for at realisere disse målsætninger og samtidig generelt fremme åbne og konkurrencedygtige elektroniske markeder.

I forbindelse med høringerne om den generelle nyvurdering af regelværket²⁰ omkring telekommunikation er der blevet rejst en række spørgsmål om forsyningspligtens rolle som en del af en systematisk og realiserbar politik om "bredbånd til alle".

---

¹⁷ KOM(2005) 229.

¹⁸ KOM(2006) 129.

¹⁹ Se KOM(2007) 803.

²⁰ I bidragene til den offentlige høring vedrørende meddelelse KOM(2005) 203 og til høringen om reformen af EU's regelværk in 2006-2007 blev behovet for mere grundlæggende overvejelser om forsyningspligten anerkendt.

Bredbånd medfører en mere aktiv deltagelse i samfundet: e-sundhed, e-læring, e-forvaltning og e-business anvendes i stigende grad af borgerne. Dette har resulteret i en mere aktiv økonomisk og social deltagelse i samfundet med bedre muligheder for at finde beskæftigelse, lave forretninger og studere, uanset geografisk placering.

Hovedspørgsmålet er derfor, om forsyningspligt på EU-plan er et passende middel til at fremme udviklingen af bredbånd, og i bekræftende fald hvornår og hvorledes den skal bringes i anvendelse, eller om andre politiske instrumenter i EU – i bekræftende fald hvilke - vil være mere effektive. Dette rækker videre end spørgsmålet om forsyningspligtens omfang.

Kommissionen finder det særdeles vigtigt, at nøgletjenester som elektronisk kommunikation er bredt tilgængelige for borgere og virksomheder, uafhængig af den geografiske beliggenhed, og til rimelige priser og til en bestemt kvalitet. Kommissionen ønsker derfor at lancere en bred offentlig debat om følgende spørgsmål:

1. I hvilket omfang kan nutidens konkurrencedygtige elektroniske markeder anses for tilstrækkelige til at kunne sikre forsyningspligten under hensyntagen til, at
  - tendensen til at udskifte fastnettelefoni med mobilkommunikation, som har en meget bred dækning til meget rimelige priser, kan tages som tegn på, at en forsyningspligt, som er begrænset til et fast sted, er ved at blive mindre relevant som en social målsætning, og
  - bredbånd udrulles til en hastigt stigende del af befolkning via markeds kræfterne, hvilket kan indikere, at bredbånd, herunder mobilt bredbånd, meget vel kan følge samme spor som mobiltelefoni og på mellemlang sigt blive tilgængeligt overalt via markeds kræfterne.
2. Tendensen synes at pege på, at et stigende antal abonnenter efterhånden betragter tilfredsstillende adgang til internettet som noget, der ligger ud over en smalbandsforbindelse. Under disse omstændigheder kan man rejse spørgsmålet, om det er nødvendigt at revidere fortolkningen af begrebet forsyningspligt (især direktivs betragtning 8 sammenholdt med artikel 4, stk. 2), og især om, hvad der skal forstås ved datakommunikation med en transmissionshastighed, som tillader funktional internetadgang. Det vil også være nødvendigt at overveje, om en mere dynamisk og teknologisk neutral formulering af begrebet vil kræve en ændring af den eksisterende lovgivning.
3. Hvis bredbånd i stigende grad betragtes som værende omfattet af forsyningspligten, vil det så ikke være mere hensigtsmæssigt formelt at udvide forsyningspligten til at omfatte bredbånd som sådan? Er begrebet funktional internetadgang fortsat brugbart?
4. Er den nuværende definition af forsyningspligten tilstrækkelig fleksibel eller omvendt for snæver, når man tager i betragtning, at markederne i EU-27 befinder sig på så forskellige udviklingstrin?

Dette skal ses på grund af følgende detaljerede spørgsmål og overvejelser, som også omfatter forsyningspligtens rolle og gennemførelse i en samlet politik for "bredbånd for alle".

- a) Hvorledes vil en udvidet forsyningspligt kunne passe ind i en overordnet politik, som skal sikre, at "bredbånd for alle" bliver til virkelighed, og som omfatter regelrammer, der fremmer et konkurrencebaseret udbud af bredt tilgængelige tjenester, f.eks. ved

anvendelse af strukturfondene, etablering af regionale, åbne fibernet, efterspørgselsfremmende foranstaltninger som tilskud til indkøb af brugerudstyr, undervisning og oplysningskampagner? Hvad er fordelene og ulemperne ved en forsyningspligtsmekanisme i forhold til andre instrumenter, som kan anvendes for at gennemføre "bredbånd for alle"? Hvad vil de forventede virkninger være for de forskellige interesseparter, for den sociale og territoriale integration, konkurrencen, investeringerne og konkurrencedygtigheden?

- b) Hvorledes vil en eventuel udvidelse af forsyningspligten til at omfatte bredbånd, en mere dynamisk fortolkning af begrebet funktionel internetadgang eller en mere differentieret definition af forsyningspligten være forenelig med behovet for at sikre en sammenhængende strategi i det indre marked uden at skabe konkurrenceforvridninger ?
- c) Er det hensigtsmæssigt at lægge sig fast på en bestemt hastighed eller et spektrum af hastigheder, der bør betegnes som bredbånd, eller bør definitionen af funktionel internetadgang ajourføres? Bør denne hastighed fastsættes til mellem 1 og 2 Mbit for at sikre kvaliteten af tjenesterne og aktiv deltagelse i samfundet i dag?
- d) Fælles europæiske kriterier og gennemførelsesscenarier med henblik på at minimere konkurrenceforvridninger som f.eks.:
- Hvilket niveau for "brugerflertal" er nødvendigt, før en forsyningspligt kan komme på tale?
  - Hvilke mekanismer skal i forskellige tilfælde anvendes til at fastlægge, hvilke grupper af forbrugere eller geografiske områder der skal være omfattet af forsyningspligt?
  - Hvorledes sikrer man, at svagt stillede grupper (handicappede og ældre) får adgang til og kan anvende elektronisk kommunikation på samme niveau som flertallet af brugere?
  - Er der behov for, at forsyningspligten fortsat skal omfatte abonnentfortegnelser og offentlige betalingstelefoner? Med hensyn til sidstnævnte, er der behov for at udvide forsyningspligten til andre adgangspunkter for elektronisk kommunikation (f.eks. WiFi-hotspots)?
  - Hvorledes bør de virksomheder, der er underlagt forsyningspligten, udvælges, og hvad skal omfanget af deres forpligtelser være?
  - Inden for hvilken institutionel struktur skal forsyningspligten gennemføres, og hvilken rolle skal de regeludstedende myndigheder spille?
  - Hvad kan omkostningerne til sikring af forsyningspligten forventes at blive, og hvem skal dække disse omkostninger? Hvilket omfang og hvilke grænser skal der fastsættes for finansiering og kompensationsordninger, og hvad skal forholdet være mellem finansieringskilder som generel beskatning og forsyningspligtsfonde, og hvorledes sikres foreneligheden med statsstøtteregele?

3.3. Konklusioner

Denne meddelelse indeholder en række overvejelser om forsyningspligtens fremtidige rolle med hensyn til sikring af elektronisk kommunikation. Spørgsmålet er, om definitionen og omfanget af forsyningspligten på EU-plan bør ændres, og i bekræftende fald om forsyningspligten er et passende middel til at fremme udviklingen af bredbånd, eller om andre EU-instrumenter eller nationale foranstaltninger bør bringes i anvendelse. Meddelelsen skal danne grundlag for en debat om de forskellige relevante spørgsmål med henblik på at åbne en bred diskussion i Europa, der i løbet af 2009 vil give alle interesseparter mulighed for at give deres mening til kende og drøfte alternative forslag.

På grundlag af denne diskussion vil Kommissionen i anden halvdel af 2009 udsende en meddelelse. Kommissionen vil muligvis udsende en opfølgning i 2010 ledsaget af konkrete forslag, hvis dette er nødvendigt for at ajourføre forsyningspligtdirektivet.

Kommissionen opfordrer Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget til at anvende denne meddelelse som grundlag for yderligere drøftelser.